

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobkyně: **čet. Bc. V. H.**, nar., bytem, proti žalované: **Vyšší přezkumná komise u Ministerstva obrany**, se sídlem Komenského 224, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2013, čj. 1-1/2013-2280/HK ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou postoupenou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) k projednání usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 2. 2014, č.j. 30 A 12/2013-22 brojila žalobkyně proti rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany v Hradci Králové (dále jen „žalovaná“) ze dne 7. 2. 2013, č.j. 1-1/2013-2280/HK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí přezkumné komise zřízené u Vojenské nemocnice Brno ze dne 15. 11. 2012, č. protokolu 69/2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána neschopnou k vojenské činné službě ve smyslu ustanovení § 29 odst. 7 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „branný zákon“).

Prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový orgán rozhodl o tom, že žalobkyni zařazené na funkci „starší operátor VÚ“ se stanovuje zdravotní klasifikace „Neschopna (značka D)“. Souvislost zjištěného onemocnění s výkonem vojenské činné služby byla uvedena zápisem komise v osvědčení o nemoci a ve vojenské zdravotní knížce

žalobkyně. Prvostupňový orgán rovněž konstatoval, že hlavní zdravotní postižení není v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaná uvedla, že vzala do úvahy připomínky v odvolání a posoudila dostupnou zdravotní dokumentaci. Operací byl žalobkyni odstraněn nádor konečníku, bylo však zároveň potvrzeno postižení přilehlé mízní uzliny, což dokládá propouštěcí zpráva z Fakultní nemocnice Brno, chirurgické kliniky ze dne 29. 11. 2012. Následovala další operační léčba na uvedené klinice, která byla náročná a pro komplikace dosud vede k nutnosti hospitalizace posuzované. Neschopnost ke službě překročila ke dni 20. 1. 2013 9 měsíců a podle sdělení ošetřujícího lékaře ze dne 5. 2. 2013 nebylo možno očekávat brzké ukončení této neschopnosti. Po zlepšení současného stavu bude podle sdělení ošetřujících lékařů pravděpodobně následovat další chemo a radioterapie, nelze vyloučit ani komplikace této léčby. Prognóza dalšího vývoje zdravotního stavu je nejistá. Žalovaná dospěla k závěru, že zdravotní stav je dostatečně vyšetřen a objasněn a svým dosavadním komplikovaným průběhem odpovídá stanovené zdravotní klasifikaci Neschopen (značka D). Žalovaná tedy uzavřela, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s vyhláškou č. 103/2005 Sb., o zdravotní způsobilosti k vojenské činné službě (dále jen „vyhláška č. 103/2005 Sb.“ nebo „cit. vyhláška“), a proto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že proti němu brojí z důvodu jeho nezákonnosti, neboť celé napadené rozhodnutí i proces vedoucí k jeho vydání jsou dílem nepřezkoumatelné, dílem nezákonné z pohledu legality zajištění podkladů, jakož i zčásti nepravdivé z pohledu skutkového stavu věci. Žalobkyně především tvrdí, že žalovaná se nezabývala jejími námitkami a podněty tak, jak je uvedla ve svém odvolání, a nijak se o tom v odůvodnění svého rozhodnutí nezmiňuje. Podle žalobkyně žalovaná čerpala pouze ze slovních, nekompletních a nikoliv konečných vyjádření, přičemž k novým důkazům žalobkyně neměla možnost se vyjádřit. Dále je otázkou, zda jsou tyto informace dostatečně validní a spolehlivé ve vztahu k signifikantním markerům, které by měly být podkladem pro rozhodnutí, tedy zda byla dodržena zásada oficiality a legality řízení. Podle názoru žalobkyně správní orgán rozhodoval za stavu, kdy existovaly výrazné pochybnosti, což sám správní orgán takto kvalifikoval, a správní orgán tedy rozhodoval, aniž by byl náležitě zjištěn skutečný stav věci, jelikož ještě nedošlo k ukončení léčby žalobkyně a byla předpokládána další léčba, jejímž výsledkem mohlo být jak zhoršení, tak i zlepšení zdravotního stavu žalobkyně. Došlo tak ke zjevnému porušení zásady materiální pravdy a zásady zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, tedy zjištění, jaký bude zdravotní stav žalobkyně po skončení léčby a zda bude odpovídat zdravotní klasifikaci. Výsledek léčby je předběžnou otázkou, kterou je nutno zodpovědět před konečným rozhodnutím. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná uvedla, že považuje napadené rozhodnutí za zcela souladné s právním řádem. Podle jejího názoru se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť se jedná o úkon, na nějž se vztahuje kompetenční výluka uvedená v ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. K potenciálnímu zkrácení práv žalobkyně nedochází samotným napadeným rozhodnutím, nýbrž až případným přeřazením na jinou (nižší) funkci či propuštěním ze služebního poměru. Teprve takový akt by byl soudně přezkoumatelný. Žalovaná má za to, že v předmětné věci se jedná o medicínské rozhodnutí, které samo o sobě ještě nepředstavuje překážku výkonu povolání. V posuzované věci žalovaná i prvostupňový správní orgán vycházely z lékařských zpráv a objektivně zjistily skutkový stav věci. Žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí

nepředstavuje vrchnostenský správní akt, přičemž na podporu svého názoru odkázala na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 11/08, podle něhož je lékařský posudek souborem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž lékař dospěje pomocí exaktních a přírodovědných metod. Tato činnost není aplikací obecné právní normy na zjištěný skutkový stav, lékař rozhoduje pouze v nejobecnějším slova smyslu o tom, zda je posuzovaný schopen či neschopen výkonu vojenské služby. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla odmítnutí žaloby jako nepřipustné.

Ve **správním spisu** žalované je založena jednak lékařská zpráva z chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno ze dne 8. 10. 2012, z níž je patrné, že žalobkyně je kandidátkou na abominoperineální amputaci rekta podle Milese s trvalou stomií, koloanální anastomóza s protektivní leostomií není vyloučena, je však méně pravděpodobná. V této lékařské zprávě je uvedena diagnóza C20 ZN konečníku – recta. Z lékařské zprávy ORKO ambulance Nemocnice ve Znojmě ze dne 2. 10. 2012 o průběhu aktinoterapie vyplývá, že diagnóza žalobkyně byla stanovena C20 4/12 Adenoca recta v 5 cm od zevního ústí anu, přičemž z histologického hlediska se jednalo o adenokarcinom intestinálního typu G2-3. Jsou zde citovány další lékařské zprávy, zejm. vyšetření magnetickou rezonancí pánve ze dne 3. 8. 2012 se zaměřením na rektum, nativ a kontrast, z něhož vyplývá nález na přední stěně rekta – tumor velikosti 34x10 mm, který zaujímá téměř celou přední polovinu obvodu rekta a v jeho centru je patrná výrazná miskovitá ulcerace. Zejména postkontrastně bylo patrné prorůstání do zadní stěny pochvy, stejně jako infiltrace okolní tukové tkáně. V doporučení k další léčbě je uvedeno, že má být provedena kontrolní magnetická rezonance začátkem listopadu 2012, jakož i plánované operační řešení. Podle připojené lékařské zprávy z Vojenské nemocnice Brno ze dne 6. 11. 2012 pro posudkovou komisi trpěla žalobkyně tumorem rekta v 5cm CT4 N1b M0, z histologického hlediska klasifikovaným jako adenoca G2-3, s plánovaným operačním řešením amputací rekta sec. Miles. Předmětná diagnóza nemá podle této zprávy příčinnou souvislost s výkonem vojenské služby a podle vyhlášky č. 103/2005 Sb. byla navržena klasifikace C20–a-II-D. Z přílohy osvědčení o nemoci „Charakteristika vojáka pro přezkum“ vystavené velitelem vojenského útvaru Lipník nad Bečvou vyplývá, že žalobkyně má fyzické i duševní předpoklady pro plnění svých povinností, je schopna se učit a soustředit se na práci s výpočetní technikou. Od 1. 7. 2010 se účastnila čtyř polních výcviků v rámci rotý DCM. Denní dojíždění ani partnerský vztah neznamenal komplikaci ve vztahu k plnění služebních povinností. Podle závěru charakteristiky je žalobkyně schopna zastávat funkci operátora spojovacího prostředku i přes snížení zdravotní klasifikace. Díky znalostem výpočetní techniky je schopna vykonávat i kancelářskou práci na velmi vysoké úrovni.

Z lékařských zpráv (propouštěcí zpráva FN Brno z období 2. 1. 2013 – 4. 2. 2013 a z období 4. 2. 2013 – 5. 3. 2013) dále vyplývá, že v listopadu 2012 byla provedena resekce rektosigmatu pro adenokarcinom s odlehčovací ileostomií. Následně byla dne 7. 1. 2013 provedena na chirurgické klinice FN Brno deileostomie a dále operační revize pro obstrukční ileus ve srůstech, stenotizace anastomózy, pooperačně komplikovaná píštělí. Zdravotní stav žalobkyně byl dále komplikován chronickou sepsí, zhoršenou průchodností střeva a infekcí močových cest.

Z protokolu z jednání Vyšší přezkumné komise ze dne 7. 2. 2013 připojenému k napadenému rozhodnutí vyplývá, že do první operace provedené dne 20. 11. 2012 zdravotní stav progredoval, naposledy byl nádor hodnocen onkology i patologem stadiem T4 – prorůstání do okolních orgánů a tkání, N1, M0. V resektátu byl v jedné z 15 místních uzlin zjištěn nekrotizující adenokarcinom. Po zlepšení současného stavu bude žalobkyně pokračovat v chemoterapii a radioterapii. Neschopnost ke službě ke dni 20. 1. 2013

překročila 9 měsíců (od 20. 4. 2012), přičemž podpůrná doba končí dne 4. 5. 2013. Podle vyhlášky č. 103/2005 Sb. a přílohy č. 1 k této vyhlášce novotvary - zn. nemoci C20 – zhoubný novotvar rekta, stavy s trvalými následky a nejistou prognózou odpovídají zdravotní klasifikaci Neschopen (značka D).

Ve správním spisu jsou dále založeny i lékařské zprávy z období února až března 2013, v němž byla žalobkyně hospitalizována od 2. 1. 2013 do 4. 2. 2013 na chirurgické klinice Fakultní nemocnice v Brně a dále od 4. 2. 2013 do 5. 3. 2013 na interní gastroenterologické klinice téže nemocnice. Z lékařské zprávy ošetřujícího lékaře Pplk. MUDr. P. P. ze dne 20. 3. 2013 vyžádané k posudkovým účelům žalovanou vyplývá, že žalobkyně byla v té době 3 měsíce od radikální operace dále dispenzarizovaná. Po poslední kontrole dne 6. 3. 2013 byla žalobkyně v dobrém kompenzovaném stavu, přičemž jí byly povoleny celodenní vycházky na dobu 3 měsíců. Stran možností dalšího postupu je v této zprávě uvedeno, že s žalobkyní byly probrány i možnosti dalšího postupu po ukončení podpůrné doby (ke dni 4. 5. 2013), tedy buď žádost o prodloužení podpůrné doby (nepravděpodobné), anebo žádost o invalidní důchod. Ze závěrů této zprávy plyne, že zdravotní stav žalobkyně byl výrazně oslabený, z dlouhodobého hlediska nebylo možné uschopnění k vojenské službě. Léčbu k tomuto datu nebylo možno považovat za plně ukončenou a zdravotní stav nebyl stabilizován. Z posudkového hlediska zdravotní klasifikace odpovídala C20 – a II – D podle vyhlášky č. 103/2005 Sb.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť s tímto postupem oba účastníci projeví zákonným způsobem svůj souhlas, resp. se nevyjádřili, že nařízení jednání ve věci požadují.

V souladu s ustanovením § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Předně se krajský soud zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí vůbec přezkoumatelné ve správním soudnictví. Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle ustanovení § 70 písm. e) s. ř. s. platí, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu „jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.“ Krajský soud tedy nejprve posuzoval, zda rozhodnutí žalované a prvostupňového orgánu nespádají pod tuto kompetenční výluk z kognice správního soudnictví. V tomto ohledu je zapotřebí vycházet ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2009, č.j. 3 Ads 81/2009 – 75, přístupného na www.nssoud.cz, který se týkal skutkově i právně obdobné věci a podle jehož právních závěrů „Z napadeného rozhodnutí stěžovatele (pozn. krajského soudu: Vyšší přezkumné komise Ministerstva obrany) je zřejmé, že žalobce byl shledán zdravotně nezpůsobilým k vojenské činné službě. Nejvyšší

správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí deklarující tuto skutečnost samo o sobě znamená právní překážku výkonu jeho dosavadního služebního poměru a způsobuje zánik služebního poměru žalobce. Překážka výkonu povolání nebyla podmíněna dalším rozhodnutím, tyto důsledky s sebou nese napadené rozhodnutí, a proto se na něj nevztahuje kompetenční výluka podle § 70 písm. d) s. ř. s.“ Z uvedeného právního závěru jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí přezkumných komisí zřízených u vojenských nemocnic a dále rozhodnutí o odvolání proti těmto rozhodnutím sice obsahově závisí pouze na posouzení zdravotního stavu osob, nicméně sama o sobě představují překážku výkonu povolání (viz § 18 písm. h) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů), a proto se na ně nevztahuje výluka z přezkumu ve správním soudnictví.

Krajský soud se v předmětné věci neměl důvod od tohoto právního názoru nikterak odchýlit, a proto se zabýval žalobou věcně a přezkoumal zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí žalované. V tomto ohledu ovšem správní soud není oprávněn sám přezkoumat zdravotní stav žalobkyně a jeho klasifikaci z hlediska její schopnosti výkonu vojenské činné služby, nýbrž pouze ověřit, zda žalovaná své závěry opřela o existující a relevantní podklady, a zda jsou její závěry přezkoumatelné, úplné, přesvědčivé, a tedy zákonné (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, čj. 6 Ads 11/2013-20, přístupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud považuje za nutné úvodem přehledně shrnout právní úpravu, podle níž bylo ve věci posudkovými orgány rozhodováno a podle níž je také třeba napadené rozhodnutí podrobit soudnímu přezkumu. Přitom krajský soud rovněž přihlížel k relevantní judikatuře správních soudů vztahující se k otázkám posuzování zdravotního stavu. Podle ustanovení § 29 odst. 1 branného zákona v rozhodném znění platilo, že při přezkumném řízení se posuzuje schopnost vojáka vykonávat vojenskou činnou službu na základě závažných změn jeho zdravotního stavu. Zdravotní způsobilost se posuzuje při lékařské prohlídce podle potřeby doplněné o odborná vyšetření. Podle ustanovení § 29 odst. 7 téhož zákona v rozhodném znění platilo, že „[p]odle výsledků lékařské prohlídky přezkumná komise stanoví stupeň zdravotní způsobilosti a rozhodne o schopnosti nebo o neschopnosti vojáka vykonávat vojenskou činnou službu.“ Ministerstvo obrany po projednání s Ministerstvem zdravotnictví stanoví prováděcím právním předpisem způsob posuzování zdravotní způsobilosti vojáků k vojenské činné službě při přezkumném řízení, náležitosti a obsah lékařského posudku o zdravotní způsobilosti, stupně zdravotní způsobilosti a základní dokumentaci pro přezkumné řízení (§ 29 odst. 9 branného zákona). Podle ustanovení § 30 odst. 2 branného zákona v rozhodném znění platilo, že vyšší přezkumná komise rozhoduje o odvolání proti přezkumným rozhodnutím přezkumných komisí u vojenských nemocnic. Její složení stanoví ministr obrany. Vyšší přezkumná komise nebo vyšší přezkumná letecká komise přezkumné rozhodnutí potvrdí nebo změní. Proti jejich rozhodnutí se nelze odvolat (§ 30 odst. 4 branného zákona).

Prováděcí právní úpravu posuzování zdravotní způsobilosti vojáků z povolání obsahuje vyhláška č. 103/2005 Sb. Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) cit. vyhlášky platí, že zdravotní klasifikace „Neschopen (značka D)“ se stanoví občanům při odvodním řízení, uchazečům a vojákům, jejichž zdravotní stav nedovoluje déle než 12 měsíců nebo trvale vykonávat vojenskou činnou službu. Ve smyslu § 3 cit. vyhlášky jsou pro zajištění jednotnosti posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu vojenské činné služby stanovena zdravotní hlediska podle seznamu u nejčastěji se vyskytujících nemocí a vad a jim odpovídající stupeň zdravotní způsobilosti, který se vyjadřuje značkou příslušné zdravotní klasifikace.

Podle § 9 cit. vyhlášky se při přezkumném řízení posuzuje zdravotní způsobilost vojáků při zjištění takové změny zdravotního stavu, která podmiňuje změnu jejich zdravotní způsobilosti vykonávat vojenskou činnou službu. Podle § 10 odst. 1 písm. a) bod 2 cit. vyhlášky se přezkumné řízení *„provádí při všech závažných změnách zdravotního stavu a dále u vojáků z povolání, trvá-li podpůrčí doba pro jejich neschopnost k vojenské činné službě pro nemoc nebo úraz již 6 měsíců a není-li předpoklad ukončení této neschopnosti do dalších 6 měsíců, a dále při každém návrhu na výjimečné prodloužení podpůrčí doby.“* Velitel posuzovaného vojáka v činné službě zveřejní ve svém rozkazu zahájení přezkumného řízení a zabezpečí odeslání tohoto vojáka k provedení přezkumného řízení ve stanoveném termínu. Pro přezkumnou komisi zpracuje „Charakteristiku vojáka pro přezkumné řízení“.

Přezkumné řízení je zakončeno vydáním rozhodnutí přezkumné komise, které obsahuje zdravotní klasifikaci s vyjádřením o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské činné služby a výrok o schopnosti nebo o neschopnosti vojáka vykonávat vojenskou činnou službu. Dále obsahuje odůvodnění výroku a poučení o odvolání (§ 11 odst. 3 cit. vyhlášky). Přezkumná komise vydá rozhodnutí nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení přezkumného řízení.

V příloze č. 1 cit. vyhlášky je obsažen seznam nemocí a vad pro posuzování zdravotní způsobilosti k vojenské činné službě, přičemž vojáci z povolání se posuzují podle sloupce II této přílohy. Pod názvem nemoci C20 se v příloze cit. vyhlášky uvádí postižení (vady) C15 - C26 zhoubné nádory trávicího ústrojí. Ve sloupci II je pro léčením ovlivnitelné stavy těchto zdravotních postižení, *ale s trvalými následky a s nejistou prognózou*, stavy po odstranění ledviny pro tato onemocnění, trvale založené stomie, laryngektomie, apod., stanovena zdravotní klasifikace D.

Ve světle uvedené právní úpravy krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované a dospěl k následujícím závěrům. Ze skutkových okolností případu, jak byly krajským soudem zjištěny ze správního spisu a doložené zdravotnické dokumentace žalobkyně, vyplývá, že zdravotní stav žalobkyně byl přezkoumáván zcela za podmínek upravených zákonem a citovanou vyhláškou (viz zejm. § 10 odst. 1 písm. a) bod 2 cit. vyhlášky), neboť podpůrčí doba od 20. 4. 2012 běžela k datu vydání prvostupňového rozhodnutí již déle než 6 měsíců. Přílohou prvostupňového rozhodnutí a zároveň jeho podkladem bylo jak osvědčení v nemoci, tak i charakteristika vojáka pro přezkum, přičemž žalobkyně byla přítomna jednání prvostupňového orgánu. Zároveň je třeba zdůraznit, že odvolací přezkumné řízení probíhalo v době, kdy žalobkyně již měla za sebou plánovanou operaci adenokarcinomu recta a byla hospitalizována pro další komplikace (resekce rektosigmatu pro adenokarcinom s odlehčovací ileostomií, pooperační srůsty atd.). Je tedy zřejmé, že skutkový stav se po vydání prvostupňového rozhodnutí vyvíjel, přičemž pro přezkum napadeného rozhodnutí je klíčový skutkový stav, jak byl zjištěn žalovanou k datu vydání jejího rozhodnutí. V tomto ohledu krajský soud zdůrazňuje, že žalovaná nesetřvala na skutkových zjištěních prvostupňového orgánu, nýbrž zohlednila ve svém rozhodnutí i lékařské zprávy dokumentující následný vývoj zdravotního postižení (propouštěcí zprávu z FN Brno, chirurgické kliniky ze dne 29. 11. 2012, sdělení ošetřujícího lékaře ze dne 5. 2. 2013).

Krajský soud tedy konstatuje, že skutkový stav byl žalovanou zjištěn dostatečně a bez důvodných pochybností vypovídal o schopnosti žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí vykonávat vojenskou službu. Zároveň neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností ve smyslu nedostatku skutkových důvodů, ani tím, že by snad některé

podklady pro rozhodnutí byly pořízeny nezákonně. První žalobní námitka, v níž žalobkyně tyto vady napadeného rozhodnutí namítala, tedy není důvodná.

Pokud žalobkyně proti napadenému rozhodnutí dále namítala, že žalovaná čerpala pouze ze „*slovních, nekompletních a nikoliv konečných vyjádření*“, pak k tomu krajský soud uvádí, že tento názor nesdílí. Lékařské zprávy jsou vyjadřovány odborným jazykem, tedy v zásadě slovně, nejde-li o výsledky funkčních vyšetření prováděných pomocí zdravotnické techniky, kde se komunikují výsledky prostřednictvím číselného vyjádření hodnot příslušných ukazatelů. Žalobkyně nijak nespecifikovala, které lékařské zprávy měly být žalovanou ještě zohledněny, aby bylo přezkumné posouzení zdravotního stavu kompletní. Pokud žalovaná namítala, že neměla příležitost se k podkladům přezkumného posouzení vyjádřit, pak je třeba poznamenat, že v prvostupňovém řízení takovou možnost nepochybně měla (byla přítomna jednání prvostupňového orgánu). V odvolacím řízení není tento úkon dokumentován, nicméně z hlediska podkladů pro rozhodnutí žalované došlo pouze ke zohlednění dalších lékařských zpráv, jejichž obsah nutně musel být žalobkyni znám. Tyto námitky žalobkyně jsou tedy rovněž nedůvodné.

Stěžejní žalobní námitkou je nepochybně tvrzené porušení zásady materiální pravdy, které žalobkyně odůvodňuje tím, že žalovaná rozhodla o její neschopnosti k výkonu vojenské služby za situace, kdy existovaly výrazné pochybnosti, což sama žalovaná takto kvalifikovala, a tedy nutně rozhodovala nikoliv bez pochybností a bez zjištění skutečného stavu věci, jelikož ještě nedošlo k ukončení léčení žalobkyně. Krajský soud v první řadě považuje za nutné zdůraznit, že zásada materiální pravdy není imperativem, podle něž by bylo nutno zjistit „skutečný stav věci“, nýbrž imperativem ke zjištění „skutkového“ stavu věci bez důvodných pochybností v souladu se zásadami legality, předvídatelnosti a proporcionality (viz § 3 správního řádu). Současná úprava zjišťování skutkového stavu ve správním řízení tedy není založena na absolutním pojetí materiální (objektivní) pravdy.

Konkrétně krajský soud k uvedeným námitkám podotýká, že v obdobných případech, kdy je skutkovým stavem zjišťovaným správním orgánem zdravotní stav účastníka řízení, je třeba z povahy věci vycházet zároveň i z určité predikce dalšího vývoje zdravotního stavu, tedy je nutno přihlížet k možné progresi či regresi zdravotního postižení (viz k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, čj. 6 Ads 127/2012-22, přístupný na www.nssoud.cz). K tomu dává oporu i citovaná právní úprava, která je založena na tom, že přezkumné komise jsou povinny se ve svých rozhodnutích vypořádat s prognózou zdravotního postižení a celkového zdravotního stavu vojáka z hlediska schopnosti k výkonu služby. Přezkum schopnosti vojáka k výkonu služby tedy není podmíněn ukončením léčby jeho zdravotních postižení, nýbrž podle citované právní úpravy splněním podmínky 6 měsíců trvání podpůrčí doby pro jejich neschopnost k vojenské činné službě. Při klasifikaci D – neschopen výkonu služby je též nutno zdůvodnit, zda zdravotní stav vojáka nedovoluje déle než 12 měsíců nebo trvale vykonávat vojenskou činnou službu. Krajský soud má za to, že žalovaná se hodnocením těchto podmínek v dostatečném a přezkoumatelném rozsahu zabývala, neboť v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že neschopnost ke službě překročila 20. 1. 2013 devět měsíců a podle sdělení ošetřujícího lékaře ze dne 5. 2. 2013 nelze očekávat brzké ukončení této neschopnosti. Dále žalovaná uvedla, že „*po zlepšení současného stavu bude podle sdělení ošetřujících lékařů pravděpodobně následovat další chemo a radioterapie, nelze vyloučit ani komplikace této léčby.*“

Krajský soud toto hodnocení žalované požaduje za souladné s podklady pro napadené rozhodnutí a za věcně správné i přesvědčivé. Podkladové lékařské zprávy skutečně vypovídají

o tom, že zlepšení zdravotního stavu žalobkyně lze očekávat až mnohem později než do 12 měsíců ode dne vzniku pracovní neschopnosti (resp. zahájení podpůrné doby). V tomto ohledu je nepochybně klíčové nesporné skutkové zjištění, že v resektátu byl v jedné z 15 mízních uzlin zjištěn nekrotizující adenokarcinom. Z lékařských zpráv navíc vyplývá, že ačkoliv prodloužení podpůrné doby není vyloučeno, pravděpodobnější způsob řešení situace žalobkyně byl spatřován v podání žádosti o invalidní důchod. Pokud žalobkyně navíc zpochybňuje zákonnost závěru žalované, že prognóza dalšího vývoje jejího zdravotního stavu byla nejistá, pak krajský soud nemůže než souhlasit se žalovanou v tom, že přesně v tomto smyslu hodnocené lékařské zprávy vyznívají. Tento závěr žalované není nijak v rozporu s povinností zjistit stav věci bez důvodných pochybností, neboť i předmětná položka C15 – 26 přílohy č. 1 cit. vyhlášky pracuje s touto zdravotní klasifikací (s trvalými následky a s nejistou prognózou), pro niž předvídá hodnocení D – neschopen. Pokud tedy žalovaná přímo uvedla, že prognóza dalšího vývoje je nejistá, učinila tak v souladu s aplikovanou právní úpravou, a tedy i v souladu se zákonem.

Obiter dictum a nad rámec nutného odůvodnění krajský soud podotýká, že predikce vývoje onemocnění žalobkyně byla dalším skutkovým vývojem naplněna, neboť její pracovní neschopnost přesáhla 12 měsíců od zahájení podpůrné doby. Toto skutkové zjištění však nemohlo být a také nebylo rozhodné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť nebylo součástí skutkového stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji jako takovou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku). Žalované krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti (výrok III tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. května 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová